

Mevrouw Verdonk

De verpleegkundige stookte de kamer binnen en vroeg wie er had gebeld. Met z'n drieën keken we in de richting van mevrouw Verdonk. 'Wat kan ik voor u doen' vroeg de verpleegkundige gehaast. Ze zei er nog net niet 'nu weer' bij, maar haar toon verraadde dat ze weinig goeds verwachtte. 'Ik moet poepen', kondigde mevrouw Verdonk aan. Ik ging er eens goed voor zitten. Dit kon leuk worden. 'Maar u heeft net een half uur op de poststoel gezeten en toen lukte het niet', protesteerde de verpleegkundige. 'Ja, maar nou moet ik echt poepen', zei mevrouw Verdonk gedecideerd. De verpleegkundige keek vertwijfeld, liep weg en posteerde even later de poststoel aan de rechterkant van mevrouw Verdonks bed.

'De stoel moet links', reageerde mevrouw Verdonk onmiddellijk. 'Nee', antwoordde de verpleegkundige, 'rechts is beter'. 'Maar net moest het ook links en nou zegt u dat het rechts moet'. De verpleegkundige, na drie dagen het een en ander gewend van mevrouw Verdonk, reed de stoel naar de andere kant van het bed. 'U uw zin', zuchtte ze en deed een greep naar de benen van mevrouw Verdonk. Die gilde het uit. "Maar mevrouw Verdonk, ik heb u nog helemaal niet aangeraakt", sputterde de verpleegkundige. 'Nou, maar wel bijna en m'n voet doet zo'n pijn'. Ik wist precies wat er ging volgen: een oeverloze discussie die door mevrouw Verdonk zou worden gewonnen. Maar deze verpleegkundige, net aan haar dienst begonnen, gaf het niet zo maar op en ging dapper tegen mevrouw Verdonk in. 'Tja', zei die tenslotte, 'ik kan natuurlijk ook in mijn bed poepen'! De verpleegkundige rende met een rood hoofd de kamer uit, om twee tellen laten met een collega terug te komen en mevrouw Verdonk volgens háár wensen op de po te hijsen.

Ik heb genoten van mevrouw Verdonk. Halfzijdig verlamd en met een gebroken heup en arm hield ze vol, al was God zelf komen zeggen dat het anders moest.

In mijn hart gaf ik haar gelijk. Kan het niet (meer) over rechts, dan maar over links.

Marjolijn Sengers, 24 juni 2016